

Sygn. akt VI Ka 344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Mazurek

Protokolant asystent sędziego Krystyna Rogalińska

po rozpoznaniu dnia 20 maja 2016 r.

sprawy S. N., s. H. i A., ur. (...) w G.

obwinionego o wykroczenie z art. 98 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie

z dnia 14 grudnia 2015 r. sygn. akt IV W 404/15

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia obwinionego S. N. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 344/16

UZASADNIENIE

S. N. został obwiniony o to, że w dniu 27 września 2014r. w W. przy ul. (...) kierując poza drogą publiczną samochodem marki S. nr (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności w czasie manewru cofania i najechał na zaparkowany samochód marki M. nr rejestr (...).

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 14 grudnia 2015r. w sprawie o sygn. akt IV W 404/15 obwinionego S. N. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 98 k.w. skazał go, a na podstawie art. 98 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę w wysokości 300 złotych. Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów sądowych w tym kwotę 30 złotych tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obwiniony. Obwiniony zaskarżył wyrok w całości na swoją korzyść wnosząc o jego zmianę poprzez uniewinnienie od zarzucanego mu czynu, podnosząc:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, a polegających na uznaniu go winnym popełnienia zarzucanego czynu pomimo braku dowodów rzekomego sprawstwa a w konsekwencji bezzasadnym uznaniu przez Sąd I Instancji, że wykonując manewr cofania samochodem (S. numer rej. (...)) na parkingu przy ul. (...) rzekomo najechał na samochód zaparkowany obok (M. nr rejestr (...)) pomimo nagrania z monitoringu dokumentującego manewr cofania z miejsca parkingowego, z którego nie wynika rzekome uszkodzenie przez niego sąsiedniego samochodu. Ponadto szkoda w rzekomo uszkodzonym przez niego samochodzie sąsiednim (M. o nr rejestr. (...)) w żadnym razie nie odpowiada śladom, które w takiej sytuacji mogłyby pozostać w samochodzie przez niego kierowanym: szkoda dotyczy wgnieceń tylnego lewego błotnika samochodu M. oraz zarysowań o szerokości 15 cm i długości 15, a przypisany „dowód” który miałyby odpowiadać uszkodzeniu w jego samochodzie to

rysa na przednim prawym błotniku o szerokości i długość ok. 3 cm, powstała kilka lat temu i bez żadnego związku z uszkodzeniem samochodu M..

2) obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 98 kw. poprzez przypisanie winy wbrew dyspozycji tego przepisu czyli wobec braku podstawowej przesłanki jego zastosowania do ustalonego przez Sąd stanu faktycznego: braku zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. Otarcie zaparkowanego samochodu na parkingu, w którym nie ma kierowcy ani nikogo innego oznacza przypisanie winy za czyn, który nie zawiera ustawowych znamion wykroczenia przewidzianego w tym przepisie jak i znamion żadnego innego czynu zabronionego.

Ustanowiony w sprawie obrońca w toku rozprawy apelacyjnej poprał apelację obwinionego i wnioski w niej zawarte.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obwinionego zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Podstawę wyroku stanowił całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej. Ponadto nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd I instancji ocena materiału dowodowego, która uwzględniła zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Zgodzić należało się jednak ze skarżącym, iż zarzucany obwinionemu S. N. czyn nie wypełnił znamion wykroczenia stypizowanego w art. 98 k.w.

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy, w szczególności zeznania B. Z.- właściciela samochodu marki m. oraz nagranie monitoringu, wskazuje na to, iż S. N. w dniu 27 września 2014r. mógł dokonać uszkodzenia samochodu marki M. w czasie wykonywania manewru cofania na parkingu, poza drogą publiczną. Znajdujące się w aktach sprawy nagranie monitoringu, choć nie ukazuje momentu zetknięcia samochodu marki M. z samochodem obwinionego, to jednak fakt ten w znacznym stopniu uprawdopodobnia. Nie jest zatem wykluczone, iż uszkodzenie powstało w tych właśnie okolicznościach. Wprawdzie obwiniony podnosi, iż rysa znajdująca się na jego przednim prawym błotniku powstała kilka lat temu i jest dużo mniejsza niż uszkodzenie na samochodzie marki M., niemniej jednak trzeba mieć na uwadze to, iż podatność lakieru/blachy samochodu na zarysowania i inne uszkodzenia jest różna w różnych modelach samochodów. Ustalenia te jednak nie są kluczowe dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, albowiem nawet gdyby przyjąć, że obwiniony dokonał uszkodzenia samochodu marki M. w okolicznościach wskazanych w postawionym mu zarzucie, to zachowanie jego, co słusznie podnosi skarżący, nie wyczerpało znamion wykroczenia z art. 98 k.w. Zgodnie w/w przepisem karze podlega ten, kto, prowadząc pojazd poza drogą publiczną (tak jak w niniejszym przypadku), strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. Tymczasem nie sposób obwinionemu zarzucić działania, którym stworzyłby zagrożenie, czy to dla pasażerów samochodu- zarówno swojego jak i stojącego obok (był pusty), czy to dla jakiegokolwiek innej osoby, znajdującej się wokół samochodów na parkingu. Na nagraniu widać, że obwiniony wykonał manewr cofania powoli, ostrożnie. Zachowanie S. N. nie wywołało więc skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa innych osób, nawet jeśli przyjmiemy, że wykonując manewr cofania nie zachował należytej ostrożności i najechał na zaparkowany obok samochód marki M. (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003r. w sprawie o sygn. akt III KK 50/03, LEX nr 77468; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r. w sprawie o sygn. akt II KK 107/05, LEX nr 164268).

Sąd Okręgowy podzielił zarzut apelacji dotyczący obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie, że S. N. swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 98 k.w. W związku z powyższym Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego S. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Uniewinnienie skutkowało zaś obciążeniem Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie.

Na marginesie należy dodać, że czym innym jest odpowiedzialność za wykroczenie i odpowiedzialność cywilna z tytułu czynów niedozwolonych. Niniejszy wyrok nie zamyka B. Z. drogi do dochodzenia roszczeń na drodze cywilnej.

Z tychże względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.